

AKADEMIN FÖR UTBILDNING OCH EKONOMI
Avdelningen för humaniora

Sju & de abrahamitiska religionerna

Ett heligt tal?

Yazan Al Abdalla

2019

Uppsats, Grundnivå (kandidatexamen), 15 hp
Religionsvetenskap
Ämneslärarprogrammet med inriktning mot arbete i gymnasieskolan

Handledare: Stefan Larsson
Examinator: Peder Thalén

1 Abstract

Purpose: The study focuses on the number seven in Judaism, Christianity and Islam. The purpose of this essay was to find out where in the Holy Scriptures and traditions the number seven can be found and also to understand what purpose the number have in these religions.

Method: In order to answer the purpose of the work, various literature studies were used with previous research on the subject. The studies used gave a deeper understanding of the historical background of the number seven. In addition to literature studies, the religious scriptures, the Bible and the Qur'an were used.

Theory: The theory used in the work is intertextuality. Intertextuality is based on the fact that most texts are based on other texts. Given that the religious scriptures were studied in the paper, this theory was very helpful.

Result: The survey of the religious texts revealed that the number seven addresses the moderation of the creation myth which made the characters in the biblical story use the number seven as a symbol of moderation.

The analysis part led to the second result which is based on intertextuality. This theory tells us that religious scriptures are part of an intertextual chain, for example, the Quran incorporates certain elements from previous writings. The same applies to, for example, the Bible. The result of this is that the religious texts are based on each other which means that the number seven may have been mentioned in early texts as a sacred element and texts that came later on incorporated that theory.

Keyword: Seven, Abrahamic, Religions, Judaism, Christianity, Islam, Sunnah, Intertextuality

2 Förord

Vid en väldigt tidig ålder brukade min far och jag samtala om allt från religion och politik till moral och etik. Vid ett av dessa tillfällen, när min förmåga till att tänka längre än vad ögat kan se utvecklades, ställde jag en fråga till min far. Varför finns det sju färger på regnbågen? Svaret bestod av en ytlig förklaring av kombinationen mellan solljuset och regnet. En förklaring som var väl passande till min förmåga att bearbeta information. Vid ett senare skede utvecklades mina frågor. Varför finns det enligt religionerna sju himlar, sju portar i helvetet samt sju dagar i veckan? Svaret jag fick var att ämnet är mystiskt och därmed inte alltid någonting man kan förklara. Att tala om mystik för mig som ung pojke var ytterst spännande, det finns alltså mer i världen än vad till och med min far vet. Denna tanke fick mig att intresseras av mystik, hypnos och filosofi, ämnen som dels i vissa fall inte helt kunde förklaras men även att de var väldigt breda ämnen med flera vis att skåda dem.

När jag väl blev vuxen så tyckte jag att jag bör göra djupare studier om sådant jag finner fascinerande vilket självfallet för mig betydde att jag skulle undersöka det ämnet som till en början fick mig att bli fascinerad. Talet sju kan hittas i ett flertal kulturer, tusentals år ifrån varandra, men alltid bära på en mystisk eller helig betydelse.

Jag vill tacka min första och viktigaste mentor, min far. Tack för att du lärde mig att skåda bortom det självklara och inse att det finns mer ute i världen än vad ögat kan se. Den andra personen som förtjänar ett stort tack är handledaren för detta arbete, Stefan Larsson. Stefan har tålmodigt hänvisat mig på rätt spår i mitt skrivande.

Innehållsförteckning

1 Abstract	2
2 Förord	3
3 Inledning	1
3.1 Syfte	2
3.2 Frågeställningar	2
3.3 Avgränsningar	2
3.4 Disposition	2
3.5 Metod & material	3
4 Teoretiskt perspektiv	5
4.1 Intertextualitet	5
5 Bakgrund	7
5.1 Tidigare forskning	10
6 Undersökning	12
6.1 Gamla testamentet	12
6.2 Nya testamentet	17
6.3 Islam	19
6.3.1 Sunnah	22
7 Analys - Intertextualitet	22
8 Slutsatser & resultat	25
8.1 Mått	25
8.2 Intertextuell kedja	26
9 Diskussion	28
10 Avslutning	29
10.1 Framtida forskning	29
Referenser	30

3 Inledning

I det tidiga Egypten fanns en bestämmelse gällande antalet dagar i veckan. Denna tideräkning skiftade vid en period i Egypten då en del källor menar att det funnits en tio-dagars vecka. Sju-dagars cykeln fanns även hos Babylonierna, judarna och fler folk vid borten Orienten men även i Skandinavien. Cirka ett par århundranden före Kristus födelse införde romarna denna sju-dagars tradition. De gamla egyptierna ansåg siffran sju som helig. Folk som inte hade någon specifik veckodagarsindelning ansåg ändå att den sjunde dagen var helig och därmed en vilodag. Detta var en tradition som fanns hos assyrierna, perserna och även kaldéerna. Ungefär vid tiden då Kristus föddes tilldelades de sju veckodagarna olika namn. Namnen är enligt vissa källor tilldelade efter de sju planeterna Solen, Månen, Mars, Merkurius, Jupiter, Venus och Saturnus. För att vidare bevara mystiken och heligheten i talet sju i de tidiga Egypten, Babylon och fler traditioner så ansåg man att dessa planeter är olika gudar med olika egenskaper (Lodén, 1968, ss. 34-35).

Enligt Bibeln utvandrade Abraham med sin far från Kaldén, där ansågs talet sju vara mystiskt. De skulle vandra till Kanaan men de stannade i staden Haran (Genesis 11:31). I de abrahamitiska religionerna finner man siffran sju ett flertal gånger. Både i de religiösa skrifterna men även i religiösa traditioner. Exempel på en sådan religiös tradition som finns i islam är när en muslim utför Haj (vallfärd) så vandrar hen sju varv runt Ka'aba.

Den här studien fokuserar på det heliga talet sju i de abrahamitiska religionerna. I studien diskuteras frågor genom litteraturstudier och webbsidor med tidigare forskning kring ämnet. Frågor som undersöks i studien är varför siffran sju antas bära på en helig mening, vad för betydelse siffran sju har i de abrahamitiska religionerna samt varför talet sju utifrån ett intertextuellt perspektiv ansetts bära på en helig mening i andra kulturer som inte hade de abrahamitiska religionerna som trosuppfattning. Verserna ur de religiösa texterna analyserades med teorin intertextualitet.

3.1 Syfte

Syftet med denna studie är att undersöka siffran sju och dess funktion i de abrahamitiska religionerna samt att analysera undersökningen med utgångspunkt i intertextualitet. Orsaken till formuleringen av detta syfte är att talet sju finns i olika kulturer och har funnits i olika tidsepoker där talet haft en mystisk mening.

3.2 Frågeställningar

- Var i de religiösa skrifterna samt de religiösa traditionerna finner man siffran sju?
- Vilken betydelse har siffran sju i de abrahamitiska religionerna?
- Varför har talet sju utifrån ett intertextuellt perspektiv ansetts bära på en helig mening i andra kulturer?

3.3 Avgränsningar

Siffran sju finns i allt från religiösa traditioner till religiösa skrifter världen över. Detta arbete avgränsar studierna kring siffran sju till de tre abrahamitiska religionerna. Författaren till denna studie har valt att fokusera på urkunder som exempelvis Bibeln, inte på religiösa individers tolkningar av Bibeln.

3.4 Disposition

Studiens syfte är att undersöka talet sju i de abrahamitiska religionerna samt att analysera undersökningen genom intertextualitet. Studien undersöker alltså talmystiken i de tre religionerna, judendom, kristendom och islam, specifikt talet sju. Frågorna som studien undersöker är var talet sju finns i de religiösa texterna, vad talet sju har för mening i de abrahamitiska religionerna samt hur intertextualitet kan förklara talets helighet i kulturer där de abrahamitiska religionerna och dess traditioner inte var centrala.

Talet sju finns i flera kulturer i olika tidsepoker och talet har förmodligen en hög rangställning (Lodén, 1968, s.34). I studien ges en bred bakgrund om talet sju i andra kulturer och hur den symbolen har kommit till användning för de samhällen som beskrivs. Under rubriken *undersökning* presenteras några av de verser ur de religiösa texterna, Koranen, Nya testamentet och Gamla testamentet där talet sju finns. Denna undersökning analyseras sedan utifrån ett intertextuellt perspektiv.

Manifest intertextualitet är en teori som grundar sig i att texter bygger på andra texter (Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.77). Detta är en förklaring som ges i resultatdelen

till hur det kommer sig att andra kulturer helighållit talet sju i sina samhällen. Arbetets undersökning och analys diskuteras senare i studien. Avsnittet därpå avslutar studien med förslag på framtida forskning.

3.5 Metod & material

Den metod som användes i arbetet var att undersöka talet sju genom litteraturstudier, webbsidor och de religiösa texterna samt att analysera undersökningen med utgångspunkt i det teoretiska perspektivet intertextualitet. Valet av metod baserades på studiens syfte. Den valda metoden visade sig vara effektiv och metoden bidrog därmed till att arbetets alla delar kunde fullföljas. Efter långt övervägande användes den valda metoden eftersom en undersökning kan leda till att en fördjupad kunskap uppnås och därmed ett tydligare resultat vilket i den här studiens fall är nödvändigt på grund av att det inte råder mycket tidigare forskning kring ämnet. Intertextualitet är en teori som grundar sig i att alla texter som skrivs influeras av andra texter. Texternas förnyelse baseras på den tid de skrivs samt den kulturella och sociala ordningen. De religiösa texterna som undersöks i denna uppsats har väldigt många likheter och därmed är intertextualitet en givande teori att använda för att analysera dessa texter.

Materialet som användes i arbetet är bland annat litteraturen *Tid: en bok om tideräkning och kalenderväsen* (1968) av Lars Olof Lodén. I denna bok skriver författaren om allt från antika Egyptens tideräkning till antika Grekland, Babylon, Kaldéerna och persernas kalender. Här skriver Lodén om att talet sju är hämtat ur talmystiken. Författaren menar att astrologerna tidigare såg det som en utmaning att koppla talet sju till Gudar, planeter med mer vilket för detta arbete är en betydelsefull bakgrund att nämna. Boken handlar dock om tideräkning vilket innebär att den information som används för detta arbete, taget ur Lodéns bok endast kan appliceras i bakgrundsdelen. En annan bok som användes i uppsatsen är *Gudar & faraoner i den egyptiska mytologin* skriven av Geraldine Harris (1983). Harris skriver om den antika Egypten och berättar om olika myter från faraonernas tid. En berättelse om torka och hungersnöd som varade under kung Zosers regeringstid i Egypten nämndes i undersökningsdelen som en liknelse med berättelsen ur Bibeln och Koranen om Josef. I historien om Josef varade torkan i sju år men i historien som nämns i Harris bok varade torkan i sex år. Författaren till detta arbete ansåg att det är av vikt att jämföra olika berättelser med varandra för att sedan analysera dessa genom intertextualitet. Sådana jämförelser möjliggjorde en bredare slutsats om hur det kommer sig att dessa texter är så lika i innehåll.

Jung skriver om människans mognadsprocess i boken *Modern man in search of a soul* (1933). Denna bok användes i bakgrundsdel i detta arbete för att stödja berättelsen om Solon, en av antika Greklands sju vise män och poet som även han skrev om människans mognadsprocess som han menade bestod av sju steg. Berättelsen om Solon är tagen ur boken *The Mystery of Numbers* (1993) av Annemarie Schimmel och Franz Carl Endres. Denna bok utgör en stor del av bakgrundsdel eftersom den boken handlar om talet sju i olika kulturer. Författarna skriver om vilken roll talet sju har haft i de tidiga kulturerna, allt från Norden till Babylon och Kina. Denna text är fylld med information om talet sju och ger en god grund till denna uppsats. Författarna skriver om de tidiga mayaindianernas syn på siffror i förhållande till det manliga och kvinnliga könet. I en annan bok av Jung, *Valda skrifter av C G Jung - Litteratur, myter och symboler* (2002) skrivs det om förvandlingarnas bok (*I Ching*) som talar om siffror i förhållande till kön, precis som i boken av Schimmel och Endres. I boken *Man and his symbols* (1964) av Marie-Louise von Franz och C. G Jung förklaras hur hjärnans omedvetna del spelar stor roll i våra liv och huruvida en människa bör ta till sig av den delen av det medvetna när hon använder sig av siffror. Författarna menar att siffror har en djupare filosofisk, mytologisk och psykologisk mening och därmed inte bara den matematiska meningen.

I boken *Egyptiska myter och sagor: med kulturhistorisk inledning* skriven av H. O. Lange (1925) berättas det om den egyptiska solguden Anum-Re. Denna berättelse användes som jämförelse med den abrahamitiska guden. Båda skapade allting, ingen av dem har en början heller inget slut. Astrologi är ett ämne som kan vara av intresse i detta arbete med tanke på att det är ett mystiskt tal som studeras. Rigmor Elisabeth Aster Wig skrev boken *Mellan oss och stjärnorna* (1974) som handlar om astrologin. Författaren till denna uppsats avgränsar sig enbart till talet sju och dess mystik i de abrahamitiska religionerna men valde att bygga uppsatsen på en bred bakgrund. Därmed nämns exempelvis den sjuuddiga, kaldéiska stjärnan ur astrologin.

Bakgrundsdel bygger på information ur litteraturen som nämndes i ovanstående del av detta avsnitt. Undersökningen baseras på verser ur de religiösa texterna ur de abrahamitiska religionerna. Det Gamla testamentet, Nya testamentet och Koranen är de tre skrifterna vars verser undersöks och analyseras. I dessa skrifter finns en hel del verser som nämner talet sju på olika vis. En web-baserad källa av forskaren Abduldaem Al-Kaheel användes i arbetet som underlag för undersökningsdel om islam. Analysdel baseras på intertextualitet. I boken *Diskursanalys som teori och metod* (2000) av Marianne Winther Jørgensen och Louise Phillips berättas det om olika teorier, däribland

intertextualitet. Denna bok utgjorde en stor del av teoridelen. Boken *Intertextuality* (2000) av Graham Allen beskriver hur texter korsar varandra och därmed influeras av varandra. Denna bok användes både i teoridelen och analysen under rubriken *intertextuell kedja*. Lena Kjersén Edman skriver i boken *Böcker som samtalar: intertextualitet, dialog, covers och kärlek* (2011) att vissa texter i Bibeln och Koranen har influerats av mycket äldre texter som exempelvis Gilgamesheposet och berättelsen om gudinnan Inanna.

Den ovannämnda litteraturen användes för att fullfölja denna uppsats. Urvalet av litteratur baserades enbart på studiens syfte och frågeställning. Materialet består av olika litteraturstudier, en webb-baserad källa samt urkunderna Bibeln och Koranen. Denna blandning av källor var enligt författaren till denna studie nödvändig då ämnet som undersöks handlar om talmystik i förhållande till de abrahamitiska religionerna. Därmed behövdes en bred bakgrund om talet sju som sedan kopplades till de tre religionerna och analyserades utifrån den valda teorin.

4 Teoretiskt perspektiv

4.1 Intertextualitet

Intertextualitet betecknar förhållandet mellan kommunikativa situationer och tidigare händelser. Man utgår från att man aldrig kan börja något från början och man kan därmed inte undgå att använda sig av sådana ord som använts tidigare. Manifest intertextualitet är en form av intertextualitet som menar att vissa texter mer uppenbart bygger på andra texter, i den här studiens fall kan vi använda exemplet om religiösa texter ur de abrahamitiska religionerna som användes i undersökningsdelen (Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.77). Det är uppenbart att dessa religioner som har samma stamfader bygger på varandras texter.

Allen (2000) skriver i sin bok *Intertextuality* att författare inte skriver sina texter utifrån sitt eget sinne utan baserar texten på tidigare texter. Texter är alltså en permutation av andra texter. (Allen, 2000, s.35)

En text som exempelvis Koranen eller Bibeln kan enligt denna teori anses vara en del av det som kallas för intertextuell kedja. En intertextuell kedja är en text som införlivar olika element ur andra texter och därmed bildar en "kedja" (Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.77). Teorin intertextualitet tar upp den historiska påverkan på texten och därmed texternas påverkan på historien, detta genom att den texten som undersöks bygger på andra texter och förändrar därmed historien (Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.78).

En del poststrukturalister uppfattar intertextualitet som någonting instabilt och föränderligt. Fairclough anser att intertextualitet är ett uttryck för både stabilitet och instabilitet. Genom att man använder befintliga texter på nya vis förändras den framtida forskningen och de nya typerna av texterna förnyas (Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.78).

Möjligheterna till förändring och förnyanden av texter begränsas av maktrelationer som ramar in olika aktörers möjlighet till att tillträda olika diskurser. Diskursordningar anses vara en potentiell kulturell hegemoni där de dominerande grupperna strävar efter att bevara bestämda textstrukturer mellan dem och dessa begränsar då möjligheterna till förändringar inom olika diskurser (Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.78).

Texter är enligt Allen en intertextualitet av texter som korsar och neutraliserar varandra. Texterna utformas efter den tid och kultur den befinner sig i och genom diskursstrukturen, hur folk talar och skriver. Texterna är enligt Allen inte individuella eller isolerade utan istället ingår olika texter i en kulturell intertextualitet. Individuella texter och kulturella texter har samma grund och kan därför inte vara separerade från varandra (Allen 2000, s.36).

Texter är enligt Allen en praktik och produkt, dess intertextuella status representerar struktureringen av ord samt textens sätt att yttra sig i tidigare tidsskeden. Allen menar att om en text är byggd på olika fraser tagna ur en socialkontext så kommer språket att påverkas av de sociokulturella förändringarna genom att texten reflekterar den tidens sociala struktur. Texten presenterar inte färdiga betydelser för ord och reflekterar istället den sociala och kulturella debatten kring orden. Exemplet som ges i boken av Allen är att om en novellist skriver om Gud eller begreppet naturlig så inför författaren de olika kulturella betydelserna för begreppet i sin text (Allen, 2000, s.36).

Lena Kjersén Edman menar i boken *Böcker som samtalar – Intertextualitet, dialog, covers och kärlek* (2011) att kända svenska författare som exempelvis Selma Lagerlöf, Pär Lagerkvist och Sara Lidman tagit del av tidigare texter som exempelvis Bibeln för att skriva texter med inslag av exempelvis Moses, Judas förräderi, mordängeln eller underverken. Detta är enligt Edman någonting som även världskända författare gjort. Sådana författare är exempelvis José Saramago och Fjodor Dostojevskij (Kjersén Edman, 2011, s.65).

Edman ger som exempel i boken att berättelsen om Noas ark i det Gamla testamentet troligen är baserad på inslag av Gilgamesheposet som skrevs ner i kilskrift på lertavlor långt innan det Gamla testamentet skrevs. Detsamma gäller Höga visan i Bibeln där det

enligt Edman finns inslag av kärleksbeskrivningen om Inanna och herden Dumutzi. Dessa mycket gamla texter har enligt Edman påverkat författarna till Bibeln och Koranen samt berättelserna Tusen och en natt och på många fler texter skrivna långt efter dessa (Kjersén Edman, 2011, s.65).

5 Bakgrund

När man talar om siffran sju så tänker man på sju-dagarscykeln. Människan kan ofta ana att denna cykel grundar sig i astrologin, så är inte fallet. Rigmor Elisabeth Aster Wig menar att astrologin är en ockult vetenskap i den meningen att astrologin studerar naturens hemliga och dolda krafter. Dessa krafter är sådant som naturvetenskapen inte har erkänt eller upptäckt och istället överlåtit den delen av forskningen till den ockulta vetenskapen (Wig, 1974, s.15).

Sju-dagarscykeln som finns idag har inte någon fullständig anknytning till astrologin då talet sju är hämtat från talmystiken. Talet sju finns i flera kulturer i olika tidsepoker och talet har enligt Lodén förmodligen en hög rangställning. Lodén menar att talets egenskaper som ensiffrigt primtal haft någon viktig betydelse för de tidiga kulturerna, det saknas dock underlag för denna tes. Siffran tre har ansetts vara ett sådant tal som bär på en större magisk betydelse än exempelvis siffran två på grund av de fysiologiska underlag siffran två har, två ögon, två öron, två armar, två ben och så vidare. Siffran två har alltså varit ett mer vardagligt tal än talet tre (Lodén, 1968, s.34).

Siffror är mer än vad människan anar. När vi använder oss av siffror i exempelvis matematisk mening så tänker vi inte på dess filosofiska eller psykologiska mening. Människan anar att siffran inte är mer betydelsefull eller meningsgivande än den mening vi givit den då människans vardagliga liv inte alltid påverkas av hjärnans omedvetna del. Det är viktigt att förstå att vårt omedvetna spelar en väldigt stor roll i våra liv. Psykologerna menar att omedvetandets betydelse finns i våra drömmar. Vi kan ofta vakna av obehag när vi haft en besvärande dröm. Drömmar visar en del av vårt omedvetande och en människa kan därmed känna obehag av en dröm som enbart handlar om att personen var inlåst i ett rum. Det kan finnas en djupare mening med det mesta, siffror kan alltså vara mer betydelsefulla än vad vi anar. Siffror är i vissa fall mytologiska element (Jung & Franz, 1964, s.29).

Det finns teorier om att talet sju kopplades till den synodiska månaden vars grund var månens olika kvarter, dessa teorier har dock inget underlag. Talet sju har ansetts spela en

stor roll i de tidigare kulturerna. Sju-dagar veckan tillämpades redan i det gamla Egypten och Skandinavien men även på sådana platser som inte hade någon specifik tideräkning. Kaldéerna, assyrierna, perserna och grekerna var sådana folkslag som ansåg att den sjunde dagen bör helighållas genom sabbat var sjunde dag (Lodén, 1968, ss.34-35).

Runt tiden då Jesus föddes uppfanns en tradition gällande de sju planeterna Solen, Månen, Mars, Merkurius, Jupiter, Venus, Saturnus och det mystiska talet sju. Varje planet hade namn och värdighet av gudarna och fick regera över världen i en varsin dag. Samtidigt som denna tradition kom det som kallades för musikkosmologin. Vid denna tidpunkt trodde människorna att planeterna inte svävade fritt i rymden utan alla var kopplade till en varsin sfär. Olika musikaliska toner av planeternas rörelser i sfärerna formades av astronomerna och dessa musikaliska ackord skulle representera sfärernas harmoni (Lodén, 1968, s.35). Lodén menar att det visade sig att talet sju och dess helighet inte är grundade i planeternas antal då astronomerna fann det som en utmaning att finna kopplingar mellan planeterna och talet sju. En planet som Merkurius som är så svår att observera utan instrument behövde alltså enligt astronomerna vara likvärdig med Solen. Denna utmanande teori fanns enbart för att bevara det heliga talet sju, inte tvärtom (Lodén, 1968, s.35).

Inom astrologin finns en hel del symboler. En av dessa symboler är den urgamla kaldeiska stjärnan som är en sjuuddig stjärna. Denna stjärna presenterar de ovannämnda sju planeterna (inklusive Solen och Månen). Denna stjärna är av kaldeisk stil och representerar veckodagarna (Wig, 1974, s.13).

Siffran sju anses vara en sammanställning av det själsliga talet tre och de fyra elementen vind, eld, vatten och jord. För att förstå detta bättre bör man ta en djupare titt på meningen med talet tre genom tiderna. Sen tiden då människan i norden upptäckte de tre elementen vatten, vind och jord bildades en uppfattning om de tre världarna Asgård, Nifelheim och Midgård. Dessa tre platser är olika världar ur nordisk mytologi. Människorna insåg då att det finns ämnen som gas, fasta samt flytande ämnen. Människan upptäckte mineraler, plantor och djur. Människan upptäckte att blommor har en rot, stjälk och själva blomman. Frukter bestod av skal, fruktkött och kärnor. Vi lever i ett tre dimensionellt liv (höjd, längd och bredd). Vi uppfattar tiden som förgående, nutid, kommande eller början, mitten och slutet. Människan har alltså sen tidens början haft talet tre runt omkring sig vilket blev en del av vår uppfattning gällande existensen och livet (Schimmel & Endres, 1993, ss.59–60).

Talet fyra är ett tal som anses stå för materialism. De tidiga människorna kopplade talet fyra till månens fyra faser som de såg, halvmåne, tilltagande halvmåne, fullmåne och avtagande halvmåne. Talet fyra kopplades även till de fyra elementen vind, jord, vatten och eld (Schimmel & Endres, 1993, ss.86–87). Genom att addera de fyra nämnda elementen med det själsliga talet tre får vi det mystiska talet sju.

Hayy ibn Yaqzan är en filosofisk novell skriven av den arabiska filosofen och fysikern Ibn Tufayl på 1200-talet. I denna filosofiska text skriver Ibn Tufayl om en hjälte som genom en sjuårig fas uppnår moralisk och spirituellt perfektion (Schimmel & Endres, 1993, s.128).

Solon var en av antika Greklands sju vise män. Han blev utnämnd till den högsta ämbetsmanstiteln, *arkont*. Solon var även poet som skrev om människans mognadsprocess som han delade in i sju olika faser med tio steg i varje fas. Han skrev att i den sjunde fasen utvecklade människan moral och kunnandet för resonemang (Schimmel & Endres, 1993, s.128). Detta kan kopplas till Jungs perspektiv på hur en individ skapar sitt medvetande och därmed mognad. Jung menar att när en person motsätter sig sina instinkter och istället väljer att resonera på annat vis skapar hon sitt medvetande (Jung, 1933, ss.109-110).

Den engelska författaren Sir Thomas Browne skrev på 1700-talet att det varje sjunde år händer någonting i människans liv som tillför antingen kroppslig eller moralisk utveckling och i vissa fall båda. Sir Thomas Browne menade även att det sextiotredje året ($7 \cdot 9$) i människans liv bär med sig betydande andel dödlighet (Schimmel & Endres, 1993, s.128). Även i Kina har talet sju stor betydelse, särskilt för flickor. Vid sju månader får flickan hennes mjölkttänder och tappar dem vid sjuårsåldern. När hon är 14 år ($7 \cdot 2$) öppnas den mörka vägen i tillvaron (Yin) och flickan är då i puberteten. När kvinnan uppnår åldern 49 ($7 \cdot 7$) så sätts klimakteriet in. Ur dagens medicinska syn på detta så visar det sig att det till stor del stämmer bra samt att menstruationen hos kvinnor kan uppskattas komma varje tjugooåttio dagar ($7 \cdot 4$). Även graviditet räknar man efter 280 dagar från sista menstruation ($7 \cdot 40$) (Schimmel & Endres, 1993, s.129).

Det gamla babyloniska templet Zaqqurat har sju våningar. Den sumeriska furstens tempel kallades för "Huset av världens sju delar" och även detta tempel byggdes med sju våningar. Varje våning i templet representerade en av de sju himmelska sfärerna. Hos de tidiga Mayaindianerna ansågs talet sju som heligt. De trodde på att sambandet mellan en man vars nummer var fyra och kvinnan vars nummer var 3 bildade det förenade talet sju som föreställde livets helhet. I andra geografiska och kulturella platser ansåg man att

siffran tre symboliserade mannen och fyra symboliserade kvinnan, resultatet var ändå detsamma. Mayaindianerna trodde även på att himlarna bestod av sju lager samt att siffran sju skulle föreställa orienteringen i kosmos (Schimmel, & Endres 1993, s.130). I förvandlingarnas bok eller *I Ching*, kinesisk litteratur från cirka 1100-talet före Kristus, står det om det kvinnliga och manliga könet i förhållande till siffror. Enligt den är alla ojämna tal manliga och alla jämna tal är kvinnliga (Jung 2002, s.97).

I Judisk tradition kan man finna talet sju i exempelvis symboler. En sådan symbol är menoran, den sjuarmade ljusstaken som nämns i gamla testamentet (Exodus 25:31-40 & 37:17-28). Denna sjuarmade menora skulle symbolisera de sju dagar Gud skapade världen i (Genesis 2:2).

Även inom kristen lära finner man talet sju i allt från handlingar till tradition. Inom den katolska traditionen tänds sju ljus när biskopen skall leda olika ceremonier. Kristna tror, precis som judar att världen skapades på sex dagar och den sjunde dagen var dagen då Gud vilade. I Nya testamentet finner man talet sju på många olika platser och på många olika vis. Ett exempel på detta ur Lukasevangeliet är när Jesus talar till sina lärjungar och säger dem att de skall förlåta sin broder ändå om han skulle fela mot dem sju gånger om dagen och komma tillbaka sju gånger och be om förlåtelse (Lukas 17:3-4).

I muslimsk tradition finner man talet sju väldigt ofta i allt från traditioner till olika verser i de heliga texterna. Följande citat ur Koranen är ett av många citat som nämner Gud som skaparen av de sju himlarna: ” Säg: Vem är Herren över de sju himlarna och Herren till härlighetens och allmaktens tron?” (Al-Mu'minon vers: 86) Muslimer vallfärdar till Ka'aba, en helig byggnad i staden Mecka i Saudiarabien. De vandrar sju varv runt byggnaden, kastar sju stenar, en symbol för Abrahams handlingar när han mötte satan.

5.1 Tidigare forskning

Arbetet grundar sig i tidigare studier kring talet sju, ett flertal källor i studien nämner siffran sju som ett tal med mystisk natur. Det finns dock ingen tidigare forskning om talet sju i förhållande till de tre abrahamitiska religionerna i denna studie då författaren inte lyckades finna sådan forskning. Abduldaem Al-Kaheel är en forskare inom islam. Hans studie kring talet sju i Koranen och Hadither nämns i denna studie. Undersökningsdelen om islam utgörs av hans studie tillsammans med de verserna ur Koranen. Han skriver om talmystiken i Koranen och specificerar studien till talet sju. Al-Kaheel skriver om ett

flertal delar i ämnet, exempelvis hur många gånger ordet *Jahannam* (Helvetet) nämns i Koranen i förhållande till antalet gånger färgen svart nämns. Han menar att eldens färg i helvetet är svart efter att Gud beordrade denne att brinna i tretusen år. Han förklarar att ordet *Al-Qiyama* (Domedagen) nämns exakt sjuttio gånger. Utöver antalet ord så visar hans studie Koranens matematiska uppställning. Han räknar att om man adderar alla siffror i antalet verser och sedan adderar dessa med siffrorna i antalet kapitel så blir svaret antal år det tog för Muhammed att få hela budskapet av Gud. Annemarie Schimmel & Franz Carl Endres, skrev *The Mystery of Numbers* publicerad år 1993. I denna studie beskrivs talet sju och dess betydelse i olika historiska epoker som exempelvis Egypten, antika Grekland, Kina och Babylon. Denna bok innehåller sådan information som var av ytterst stor vikt i bakgrunden för detta arbete. Som tidigare nämnts undersöks i denna studie talet sju i de abrahamitiska religionerna vilket då innebar att studien behövde en bred bakgrund med mycket information kring talets betydelse i de tidiga kulturerna. Schimmel och Endres bok bidrog till den breda bakgrundsdelen i denna studie då de beskriver talets betydelse i tidiga kulturer. De menar exempelvis att talet haft en stor betydelse i Kinas tidiga läkekonst. I Kina fanns en uppfattning om att talet sju har en stor betydelse för flickor då de vid sju månader får sina första tänder och vid sju år tappar dem. När flickan är fjorton år öppnas den mörka vägen i tillvaron upp, *Yin*. Med detta menas att flickan vid den åldern då är i puberteten. När kvinnan är 49 år ($7*7$) sätts klimakteriet in. Enligt Schimmel och Endres är detta enligt dagens läkekonst relevant. Denna bok innehåller mycket sådan information om talet sju från olika kulturer och denna användes därmed i denna studie.

För teori- och analysdelen användes litteraturstudier som beskriver intertextualitet. Lena Kjersén Edman skriver i boken *Böcker som samtalar: intertextualitet, dialog, covers och kärlek* (2011) om hur de religiösa skrifterna har inslag av tidigare berättelser. *Gilgamesheposet* är en sådan skrift som enligt Edman influerat författarna till berättelsen om Noas ark. Hon liknar även kärleksbeskrivningen mellan Inanna och herden Dumutzi till Höga visan i Bibeln. Graham Allen menar i sin bok *Intertextuality* (2000) att texter inte är isolerade ifrån varandra, texter influeras av andra texter och en författare kan därmed inte skapa en text ur sitt eget medvetande. Författaren influeras av tidigare texter samt den sociala och kulturella ordningen som råder. Marianne Winther Jørgensen och Louise Phillips menar även de i sin bok *Diskursanalys som teori och metod* (2000) att texter influeras av varandra och kan därmed ingå i en intertextuell kedja. Fler studier användes i denna uppsats men enbart som tillägg i bakgrundsdelen eller som stöd i

undersökningen. Som tidigare nämnt så lyckades inte författaren till denna studie finna tidigare forskning kring talet sju i förhållande till de tre abrahamitiska religionerna trots en hel del sökning på webben och litteraturstudier med liknande ämnen.

6 Undersökning

Undersökningen består av tre delar. Den första delen behandlar talet sju i judendomen. Den andra delen behandlar talet sju i kristendomen och den tredje delen handlar om siffran sju i islam. I detta avsnitt undersöks var i de heliga texterna siffran sju finns samt vilken funktion den utgör där den finns.

I Bibeln nämns talet sju i olika former över 800 gånger vilket leder till att inte alla dessa verser kan nämnas i arbetet då antalet sidor för arbetet är förutbestämt. Samma sak gäller för Koranen där talet används väldigt många gånger.

6.1 Gamla testamentet

Första gången talet sju används i det Gamla testamentet är i Genesis, första moseboken 2:2-3.

Den sjunde dagen hade Gud fullbordat sitt verk, och han vilade på den sjunde dagen efter allt han hade gjort. Gud välsignade den sjunde dagen och gjorde den till en helig dag, ty på den dagen vilade Gud sedan han utfört sitt skapelseverk (Genesis 2:2-3).

I denna vers förklaras hur lång tid det tog Gud att skapa världen samt varför den sjunde dagen välsignades av Gud. Detta kan förklara den judiska synen på det mystiska talet sju. Berättelsen om Gud som skapat allting återfinns i tidigare berättelser genom tiderna. Ett exempel på en sådan gudom är den Egyptiske guden Anum-Re som skapade världen, gudarna, människorna, de vilda djuren, boskapen, livsanden, jorden, elden, ormarna och fåglarna. Anum-Re blev till av sig själv vilket kan liknas med den Abrahamitiska Guden som inte har någon skapare (Lange, 1925, s.81).

Enligt den bibliska historien fick Adam och Eva till en början två söner, Kain och Abel. Kain mördade Abel och därmed straffades av Gud. Följande citat är ett svar av Gud till Kain.

Herren svarade honom: »Jag lovar att Kain skall bli hämnade sju gånger om, om någon dödar honom.« Och herren satte ett tecken på Kain, för att han inte skulle bli dräpt av vem som helst som mötte honom (Genesis 4:15).

Efter att Kain dödat sin bror Abel (Genesis 4:8) straffade Gud honom genom att driva bort Kain ur landet och Guds åsyn. Detta straff var för Kain tungt att bära och därmed sa han till Gud att det är ett för tungt straff och att vem som helst kan mörda honom när han inte längre är under Guds åsyn. Citatet ovan var Guds svar till Kain. Gud lovar att hämnas Kain sju gånger om han blir dräpt. Varför Gud väljer att hämnas Kain sju gånger framgår inte i versen. Det kan eventuellt leda tillbaka till det första citatet i det här avsnittet där Gud välsignade den sjunde dagen och därmed talet sju. Den tredje gången talet sju nämns är i form av sjuttiosju. Lemek var son till Metushael som var son till Mechujael som var son till Irad som var son till Hemok som var son till Kain. Nedan är ett citat ur Gamla testamentet där talet sjuttiosju för första gången nämns.

Lemek sade till sina hustrur: »Ada och Silla, lyssna till mig, Lemeks hustrur, hör mina ord. Jag dödar en man för ett sår, en yngling för en skråma. Kain blir hämnad sju gånger om, Lemek sjuttiosju. « (Genesis 4: 23-24).

I ovanstående citat nämns talet sju i form av sjuttiosju vilket är första gången talet sju nämns på det viset i Bibeln. Det är dock inte Gud som talar till någon i denna vers utan Lemek som talar till sina två hustrur Ada och Silla. Talet sju återkommer ofta i kapitel fem av Genesis som handlar om Adams släkttavla. Lemek som blev far till Noa blev enligt Genesis 5:31 sjuhundrasjuttiosju år gammal. Lemeks ålder är väldigt märkvärdig. Kopplingen mellan hans ålder samt det han sade till sina hustrur och Guds svar till Kain framstår inte på något vis i texten.

Nästa gång talet sju används är när Gud instruerar Noa. Gud säger till Noa att enbart Noa och hans familj är rättfärdiga i en tid då ingen annan var gudfruktig och de skall därför på arken med sju par av varje djurart som finns.

Av alla rena fyrfotadjur skall du ta med dig sju par av varje art, hanar och honor, och av alla djur som inte är rena skall du ta ett par, hane och hona – också av himlens fåglar sju par av varje art, hanar och honor – så att de kan överleva på jorden. Om sju dagar skall jag låta det regna på jorden i fyrtio dagar och fyrtio

nätter, och jag skall utplåna från jordens yta allt som finns till, allt som jag har gjort (Genesis 7:1-4).

Ovanstående citat är instruktioner av Gud till Noa samt information om framtiden. Gud instruerar först Noa att ta med sig sju par av alla rena fyrfotade djur. Av djur som inte är rena skulle Noa ta med sig ett par samt av fåglarna skulle Noa ta med sig sju par av varje art. Noa skulle ta med djuren i par av honor och hanar. Sedan sa Gud till Noa sådant som skulle ske i framtiden, att om sju dagar så skulle det regna och att regnet skulle vara i fyrtio dagar och fyrtio nätter. Detta för att utplåna allt Gud skapat på jorden som lev ont och så att Noa, hans familj och de djur som de hade med sig skulle påbörja ett nytt liv utan all den ondska som fanns och utan alla de onda människorna. Senare i Genesis beskrivs det hur mycket det regnade. ”Vattnet steg mer än sju meter över bergen”(Genesis 7:20). Detta citat beskriver hur mycket det regnade och utgår från siffran sju. Det regnade mer än sju meter så egentligen är inte siffran sju något man bör nämna om inte den var av betydelse.

Betydelsen kan självfallet variera från en tolkning till en annan, men om man utgår från att talet sju var någon form av helhet, Gud skapade världen på sex dagar och den sjunde dagen vilade Gud på, så innebär detta att om någonting sträcker sig över talet sju i antal så är det mycket.

Detta är endast en tolkning av författaren till detta arbete om varför talet sju nämns i de citerade verserna, tesen bygger på andra verser ur samma kapitel. Noa väntade exempelvis sju dagar innan han släppte ut duvan ur arken, sedan sju dagar till. Efter att Noa, hans familj och djuren varit i arken i hundrafemtio dagar så lät Gud vindarna blåsa iväg vattnet, han beordrade himlarna att sluta regna samt jordens vattenkällor att stängas vilket ledde till att arken på den sjuttionde dagen i den sjunde månaden blev stående på det berg som i Bibeln kallas för Araratberget (Genesis 8:1-4). Då var alltså utplåningen som Gud tidigare nämnt för Noa över, den sjunde månaden, enligt den tolkningen är den sjuttionde dagen i den sjunde månaden en inte för lång heller inte för kort tid.

Talet sju nämns i alla kapitel i Gamla testamentet. Som tidigare nämndes kan inte alla verser tas med i denna uppsats då författaren måste förhålla sig till ett förutbestämt sidantal. I undersökningens tidigare stycken valdes olika citat ur första moseboken, Genesis. De verser som användes ur Genesis valdes ut på grund av att genesis är den första skriften inom de abrahamitiska texterna som används i arbetet och de verserna var där talet sju först nämndes i dessa skrifter. För att finna svar på den andra frågan i

frågeställningen så är de ovannämnda verser av ytterst stor vikt. Nedan finns verser ur resterande delar av det Gamla testamentet.

I den andra moseboken talas det bland annat om de plågor som drabbade Egypten då Moses fick som uppgift av Gud att befria judarna från slaveriet och faraon. Den första plågan var att vattnet i landet blev till blod.

NÄR SJU DAGAR hade gått sedan herren slagit på floden sade han till Mose: » Gå till farao och säg: Så säger herren: Släpp mitt folk så att de kan frambära offer till mig. Om du vägrar att släppa folket skall jag låta hela ditt land hemsökas av grodor. Floden skall vimla av grodor; de skall komma upp på land och in i ditt hus och i ditt sovrum och i din säng och i husen hos dina hovmän och ditt folk och i dina bakugnar och baktråg. Grodorna skall kräla på dig själv och ditt folk och på alla dina hovmän. « (Exodus 7:5 – 8:1-4).

Citatet ovan handlar om slutet på den första plågan och hotet om nästa plåga. Gud valde att tala om nästa plåga för faraon genom Mose efter att det gått sju dagar sen första plågan. Om man skall utgå från den tidigare teorin om att talet sju är någon form av medelväg, inte för lång tid heller inte för kort tid, så innebär detta att Gud menade att det första straffet inte behövde vara längre än det måttliga talet sju men att det heller inte är mindre då faraon inte lydde Guds order och därmed borde straffas.

Säg till Aron: »När du sätter upp de sju lamporna, se då till att de belyser det som är framför lampstället. « (Numeri 8:2).

Citatet ovan är ur den fjärde moseboken, kapitel 8 vers 2 där Gud talar till Moses. Gud instruerar Mose att instruera Aron. De sju lamporna är de sju ljusen på den judiska ljusstaken, menorah. Följande citat är ett uttalande av Gud till israelns folk om sådant han gör för dem av kärlek.

NÄR HERREN, din Gud, för dig in i det land du kommer till och tar i besittning driver han undan många folk för dig: hettiterna, girgasheerna, amoreerna, kanaaneerna, perisseerna, hiveerna och jevuseerna, sju folk som är större och mäktigare än du (Deuteronomium 7:1).

Gud berättar för israeliterna i versen ovan om sju folk som är större och mäktigare än dem. Han berättar att han banar väg för israeliterna genom dessa folk när de tar sig in i ett land då Gud älskat israeliterna och som han senare i kapitlet berättar så vill han hålla sin ed åt israeliternas fäder som han älskade. Att tala om just sju folk för dem kan även det anses som ett måttligt antal. Han talar inte om för mycket heller inte för lite (Deuteronomium 7:1–11).

Israeliternas firanden varade ofta i sju dagar. I vissa fall fjorton dagar men då var det exempelvis två separata anledningar, invigning och högtid kunde vara sådana. Invigningen firades i sju dagar och sedan högtiden i sju till.

Så firade de israeliter som fanns i Jerusalem det osyrade brödets högtid i sju dagar under stor glädje. Och varje dag prisade leviterna och prästerna Herren med all kraft (2 Krön. 30:21).

Ovanstående citat är ett sådant firande som varade i sju dagar. Det osyrade brödet kommer från tiden då Mose befriade judarna ur slaveriet. Att fira i sju dagar var väldigt vanligt enligt det Gamla testamentet då i flera fall så varade firanden i sju dagar. Kanske har det med Guds välsignelse över den sjunde dagen i Genesis att göra. Men om man skall utgå från den idén att talet sju är ett måttligt tal så kan även dessa firandes längd förklaras utifrån måttlighet. Det som tycks stödja den tesen om att talet sju är ett måttligt tal eller antal är flera verser ur det Gamla testamentet. Nedanstående citat ur avsnittet *Job* I Gamla testamentet är ett sådant citat som stödjer denna tes.

Lycklig den människa som tuktas av Gud. Förkasta inte den Vädiges fostran! Han som sargar förbinder också, de händer som sårar ger läkedom. Ur sex olyckor räddar han dig,
ja, ur sju kommer du undan (Job 5:17–19).

Om man utgår från tanken av att Gud välsignat den sjunde dagen och därmed talet sju samt att talet sju genom den bibliska historien utgjort måttlighet, så kan man ana varför talet sju används i sådana situationer.

Ovanstående citat är ur avsnittet *Elifas första tal*. Elifa från Teman var inte någon gudom utan enbart en människa som använder sig av talet sju i sitt tal som en form av måtta på hur många gånger Gud är villig att hjälpa människan. Elifa kan ha utgått från den idén att den sjunde dagen är välsignad av Gud och därför använde det i sitt tal. Men

om man utgår från att Elifa ville tala om Guds välvilja till att hjälpa människan med måtta så kan detta även vara en orsak till varför talet sju användes i versen ovan.

6.2 Nya testamentet

I det Nya testamentet finner man talet sju minst lika många gånger som i det Gamla testamentet vilket leder till att inte alla verser som nämner talet sju kan nämnas i uppsatsen. Detta är med tanke på att författaren till arbetet måste som tidigare nämnt förhålla sig till ett visst förutbestämt antal sidor.

Då kom Petrus fram till honom och sade: ”Herre, hur många gånger skall min broder kunna göra orätt mot mig och ändå få förlåtelse av mig? Så mycket som sju gånger?” Jesus svarade: ”Jag säger dig: inte sju gånger utan sjuttiosju gånger (Matt 18:21-22).

I citatet ovan, taget ur *Matteusevangeliet* frågar Petrus (Jesus lärjunge) om han skall behöva förlåta sin broder (Broder är i detta fall inte nödvändigtvis en biologisk bror) sju gånger om efter att hans broder felat sju gånger om. Jesus svarar då att Petrus skall förlåta så mycket som sjuttiosju gånger.

I det här fallet kan tesen gällande det måttliga talet sju förstärkas. Talet sju i denna vers är inte av annan betydelse än att Petrus ansåg att förlåta någon sju gånger är mycket. Jesus överskrider måttligheten och säger att han skall förlåta sjuttiosju gånger vilket är sjuttio gånger mer än det måttliga talet sju. Petrus lär sig alltså av Jesus i denna vers att man skall förlåta sin broder mer än sju gånger alltså fler gånger än det som anses vara måttligt.

Sadukéerna ställde en fråga till Jesus gällande uppståndelsen. De berättade för Jesus att Moses hade lärt dem i skrifterna att en man skall gifta sig med sin döde brors fru och skaffa efterkommande barn åt sin broder om den döde som efterlämnat kvinnan inte fått barn av henne. Frågan de ställde handlar om just detta.

I det här fallet hade dock kvinnan gift sig med en man som dött utan att de skaffat barn, hon gifte sig igen och igen utan att få barn. När alla sju män hade dött och ingen av dem lyckades få barn med henne så dog även hon. Frågan som ställdes var då vem av dessa sju män gifte sig med henne när de uppstår på uppståndelsens dag (Mark 12:18-23 & Luk 20:33).

Jesus svarade dem nedanstående.

Jesus svarade: » Är det inte därför att ni varken kan skriften eller vet något om Guds makt som ni misstar er? När de har uppstått gifter de sig inte och blir inte bortgifta utan är som änglar i himlen. Men vad det beträffar att de döda uppstår, har ni då inte Moseböckerna läst stället om törnbusken, hur Gud säger till Mose: Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud. Gud är inte en gud för döda utan för levande. Ni tar grundligt miste. « (Mark 12:24-27).

I detta fall kan siffran sju i frågan som ställdes inte nödvändigtvis ha något högre syfte. Sadukéerna återberättade en situation som hade inträffat vilket inte var någon övernaturlig sådan. Om man skall analysera talet sju i frågan som ställdes utifrån måtta så kan det ha spelat roll att berättelsen innehåller sju män som gifte sig med kvinnan innan hon dog.

Sadukéerna ansågs vara kritiska mot Jesus vilket kan spela roll i denna situation. De ställde en sådan fråga som skulle försvåras om antalet män som gifte sig med kvinnan var på gränsen till för många. Jesus svar till dem var att de helt enkelt inte förstod sig på Guds makt och heller inte skrifterna Moses lämnade efter sig. En människa är som en ängel i himlen. De mänskliga behoven och begären är då inget man eftersträvar enligt Jesus svar. Nedan finns ett citat ur uppenbarelseboken gällande de sju andarna.

Och jag såg att mitt för tronen och de fyra varelserna och mitt för de äldste stod ett lamm, och det såg ut att ha blivit slaktat. Det hade sju horn och sju ögon, som är Guds sju andar som har sänts ut över hela jorden (Upp 5:6).

I uppenbarelseböckerna berättas det att Gud har sju andar som sändes ner över hela jorden. De abrahamitiska religionerna är monoteistiska trosuppfattningar som menar att Gud är allsmäktig. Allsmäktighet innebär bland annat att Gud redan innan allt skapades, visste vad som skulle ske. Gud skapade dessa sju andar då han möjligen ansåg att sju andar räcker för mänskligheten. Kanske är det även därför talet sju blivit ett heligt tal och den sjunde dagen välsignades.

6.3 Islam

I Koranen samt i Sunnah (islamisk tradition) nämns talet sju tusentals gånger vilket leder till att inte allting kan nämnas i det här avsnittet. Väldigt få verser nämns ur dessa skrifter på grund av utrymmesskäl.

Abduldaem Al-Kaheel är en forskare inom vetenskapliga tecken i Koranen och sunnah (islamisk tradition). Han föddes i staden Homs, Syrien år 1966. Al-Kaheel har en examen (Från år 1995) från högskolan i Damaskus som maskiningenjör. Han har en webbsida där över 1700 artiklar är publicerade och översatta till nio olika språk. Informationen för detta avsnitt är taget ur en av de artiklar han har skrivit samt Koranen och sunnah.

I muslimernas heliga skrift, *Koranen* som enligt den muslimska traditionen är skriven av Gud, nedskickad till profeten Muhammad i muntlig form via ängeln Gabriel, nämns talet sju på flera olika vis. Det första kapitlet eller Suran i Koranen heter Al-Fatiha och består av sju verser. I texten finns verser som beskriver hur många himlar det enligt islam finns men även hur många lager jordens atmosfär består av (Al-Kaheel, 2006, s.4). Nedan är en vers ur Koranen där ovanstående nämns.

GUD ÄR Den som har skapat sju himlar och lika många jordar och genom dem alla strömmar [oupphörligt] Hans vilja. Detta för att ni skall veta att Gud har allt i Sin makt och att Gud omfattar allt med Sin kunskap (65:12).

I versen ovan ur kapitlet *Al-Talaq* nämns att Gud skapat sju himlar vilket kan jämföras med den kristna tron på antalet himlar. I andra korinterbrevet vers 2-4 berättas det om en person som blev uppryckt till den tredje himlen (2 Kor: 2-4). Gud talar här även om atmosfärens lager som enligt den muslimska texten är sju (Al-Kaheel, 2006, s.4). Al-Kaheel nämner att talet sju är mystisk då det finns i väldigt stor utsträckning. Han nämner att det finns sju kontinenter, sju färger i vårt synliga spektrum, planeten jorden består av sju geologiska lager samt att det kemiska elementet kväve (N) utgör 78% av den luft vi andas in och består av sju elektroner, sju protoner samt sju neutroner (Al-Kaheel, 2006, s.4).

Islam baseras på fem pelare, trosbekännelsen, bön, fasta, allmosa och vallfärd (Hajj). Vallfärden är det som är av intresse här.

När en muslim utför vallfärden vandrar hen sju varv runt den heliga byggnaden, *Kaaba*. Efter det vandrar utövaren sju gånger mellan bergen *Marwa* och *Safa* (Al-Kaheel, 2006, s.5).

Den som inte är i fara [och är frisk] och som vill ta tillfället i akt att efter den mindre vallfärden fullgöra den större, skall ge vad han förmår som offergåva; och den som inte ser sig i stånd [till detta] skall fasta tre dagar under vallfärden och sju efter hemkomsten, inalles tio fulla [dagar]. Allt detta gäller dem som inte är bosatta i den heliga Moskéns närhet. Och frukta Gud! Ni skall veta att Guds straff är ett strängt straff (2:196).

I versen ovan ur Koranens budskap, kapitel 2 (Al-baqara) vers 196 nämns att en frisk muslim som har råd och fysisk ork att utföra Hajj skall göra det då denne är obligatorisk till de som kan. De som vill utföra den icke obligatoriska vallfärden (Umra) och senare den obligatoriska bör ge någon form av offergåva. Den som inte kan ge en offergåva skall fasta tre dagar medan denne utför vallfärden och senare efter vallfärden skall denne fasta i sju dagar. Teorin av författaren till detta arbete som nämndes i avsnittet om kristendom gällande måtta kan även appliceras här. Den som istället för en offergåva vill fasta, fastar enbart tre dagar medan denne utför vallfärden, sju dagar efter. Utan måtta skulle muslimen fasta tio dagar istället för tre och då skippa de sju fastedagarna efter vallfärden. Det som Al-Kaheel finner intressant med denna vers är att den har nummer 196. Mer specifikt är $196 = 4 * 7 * 7$ (Al-Kaheel, 2006, s.8).

I Koranen nämns talet sju även i *Surat Yusuf*, kapitlet Josef. Den historien finns även nämnd i Bibeln där Josef tyder en dröm åt kungen som sett sju magra och sju feta kor samt sju gröna ax som står bredvid sju förtorkade. Josef sa då till kungen att det skulle komma sju år där allting skulle gro ytters bra och de skulle då enligt Josefs förslag spara av det som de kan lagra av föda för att senare sprida det till folket när sju år av svält kommer (Al-Kaheel, 2006, s.9). Denna berättelse är väldigt lik en annan berättelse som finns inristad på en granitklippa som finns på en ö i Nilen nära den gamla staden Elephantine. På denna klippa finns berättelsen om en torka som ägde rum i Egypten under kung Zosers regeringstid. Nilen svämmar över varje år när de kraftiga sommarregnen i Etiopien och Sudan kommer vilket leder till att Nildalen täcks av vatten som senare leder till att marken blir till odlingsbar lera. Under kung Zosers regeringstid översvämmades inte Nildalen vilket ledde till en torka i landet och hungersnöd som varade i sex år (Harris 1983, s.51).

Al-Kaheel menar att talet sju har en mening bortom det världsliga då talet sju nämns i form av sådant som inte tillhör det här livet. Domedagen (Al-Qiyama) nämns exakt sjuttio gånger i Koranen, mer specifikt $10 * 7$. Ordet *Jahannam* (helvetet) nämns exakt sjuttiosju

gångar i Koranen, $11*7$ (Al-Kaheel, 2006, s.11). Nedan finns en vers ur kapitlet *Al-Hidjr* ur Koranen som nämner de sju portarna i helvettet.

Helvetet är den fastställda mötesplatsen för dem alla - det har sju portar, som var och en skall få sin bestämda andel [av syndare] (15:43-44).

Al-Kaheel menar att det tog 3000 år för helvetteselden att inta färgen svart vilket är ett uttalande som de lärda muslimerna håller med om. Färgen svart nämns i Koranen sju gånger vilket är lika med antal dörrar i helvetet. Färgen grön nämns åtta gånger vilket är antalet dörrar i paradiset, paradiset folk bär enligt islam gröna kläder och därmed associeras färgen grön med paradiset. Regnbågen har sju färger, ordet färger nämns exakt sju gånger i Koranen. Koranen sändes ner till araberna på deras språk, ett språk som består av 28 bokstäver, $4*7=28$ (Al-Kaheel, 2006, s.20). Det finns exakt sju verser i Koranen som nämner skapandet av de sju himlarna och jorden på sex dagar. Talet sju nämns för första gången i koranens andra kapitel (Al-baqara) och nämns för sista gången i kapitel 78 (Al-Naba). Mellan dessa kapitel finns exakt 77 kapitel, $11*7$ (Al-Kaheel, 2006, s.25).

Antalet verser från första gången talet sju nämns till sista gången är exakt 5649 gånger, $807*7$. Från början av kapitel 2 till slutet av kapitel 78 finns exakt 5705 verser, $815*7$ (Al-Kaheel, 2006, ss.28-33). Koranen består av 114 kapitel. Al-Kaheel menar att dessa har en mystisk koppling till talet sju på så vis att siffran 114 bredvid siffran 1 (Första kapitlet) är lika med 1141 vilket är lika med $163*7$. Om man utgår från räknasettet $1+1+4+1$ så är resultatet sju (Al-Kaheel, 2006, s.28).

Antalet verser i hela Koranen är 6236, antalet kapitel är 114 och enligt Al-Kaheel fick Muhammed budskapet (Koranen) under en 23 års period. Om man ställer antalet kapitel bredvid antalet verser får vi siffran 1146236 vilket är lika med $169748*7$. Om man vänder på talet så att vi får siffran 6326411 så är det lika med $903773*7$. Om man tar det första numret vilket var 1146236 och adderar på följande vis, $1+1+4+6+2+3+6$ så är det lika med 23 vilket är antalet år det tog för Muhammed att få hela budskapet. Koppling mellan antalet verser tillsammans med antal år och talet sju är densamma. Antal år (23) bredvid antal verser (6236) ger siffran 236236 vilket är lika med $33748*7$. Antalet år och antalet kapitel ger siffran 23114 vilket är lika med $3302*7$. Om man vänder på talet för antal år tillsammans med antal kapitel samt antal år tillsammans med antal verser så får man ut en perfekt multiplikation med talet sju (Al-Kaheel, 2006, ss.28-33).

6.3.1 Sunnah

Sunnah är ett levnadssätt som baseras på att leva sitt liv efter profetens lära men även ett begrepp som innefattar traditioner och uttalanden av profeten Muhammed. Dessa uttalanden och traditioner samlades och bildade den del i islamiska lära som kallas för *hadith*. Haditherna är nedskrivna i ett antal urkunder skrivna av personer som än idag anses av den muslimska världen vara väldigt lärda teologer. Ett exempel på en sådan person är Imam Bukhari som författade den största samlingen av uttalanden och traditioner av profeten Muhammed. Denna samling heter *Sahih-Bukhari*. Det finns tusentals olika uttalanden av profeten Muhammed där talet sju nämns. Nedan finns exempel på tre sådana uttalanden tagna ur Al-Kaheel 2006:

- Undvik de sju stora destruktiva synderna (Al-Kaheel, 2006, s.5).
- Allah kommer att ge skugga till sju på dagen då ingen annan skugga finns (Al-Kaheel, 2006, s.5).
- Koranen har uppenbarats för att bli reciterad på sjuolika sätt, så recitera på det vis som är lätt för dig (Al-Kaheel, 2006, s.5).

7 Analys - Intertextualitet

I detta avsnitt analyseras huruvida Moseböckerna, Nya testamentet och Koranen har någon form av koppling till varandra och om de i sådant fall ingår i en intertextuell kedja, dess betydelse har redovisats i avsnittet *teori*. De verser ur de heliga skrifter samt traditioner som presenterats i resultatdelen skall analyseras i detta avsnitt samt de få religiösa symboler och traditioner som redovisats för.

Som tidigare presenterats i bakgrundsdelen så var den geografiska platsen Kaldéen en plats där talet sju ansågs vara heligt samt mystiskt och folket införde då sabbat (vilodag) var sjunde dag och bildade därmed sju-dagarsveckan i sin nation. Enligt Genesis kapitel 11 vers 31 utvandrade Abraham med sin far och andra familjemedlemmar ur Kaldéen. Abraham är stamfader för de tre religionerna judendom, kristendom och islam (Lodén, 1968, ss.34-35).

Ur intertextualitetens uppfattning av text så baseras texter på andra texter (Kjersén Edman, 2011, s.65). I det här fallet kan vi se att Koranen influerats och baserats på det Nya testamentet som alltså baserades på det Gamla testamentet. Om en utgår från att exempelvis Koranen införlivat olika element från tidigare skrifter och därmed de tidigare

skrifterna av texter innan dem så kan ett mönster bildas. Enligt intertextualitet påverkas diskurser av historien och historien påverkas därmed av olika förnyelser i diskurserna.

Om man utgår från Abrahams färd från Kaldéen i relation till talet sju i de abrahamitiska religionerna så kan en ana att Abrahams lärdom gällande talet sju ur sin tid i Kaldéen kan ha förts vidare till sina barn och deras barn efter dem och därmed till de tre religionerna. Detta förklarar dock inte mystiken kring talet sju från första början utan bara i de abrahamitiska religionerna vilket är passande då detta arbete avgränsar sig till dessa tre trosuppfattningarna. Denna tes är passande att undersöka om den intresserade anser att karaktärerna i de heliga skrifterna verkligen fanns, om inte så är detta ingen god tes.

De tre abrahamitiska religionerna tror på samma skapare och även att Gud fadern, YHVH eller Allah skapat sju himlar (Rymder) och att Gud skapade världen på sex dagar och vilade eller drog sig över sin tron den sjunde dagen, därmed en vilodag i veckan. Den delen ur evolutionsteorin som menar att människans ursprung är en apa är ingenting som religiösa individer tror på. De tror på Adam och Eva, de första människorna som Gud skapade. Enlig islam var Adam, den absolut första människan även den absolut första profeten. Han lärde sina barn det han blev beordrad av Gud att lära. Om man utgår från dessa berättelser som menar att profeter har funnits sedan Adam så kan en ana att någon av de första profeterna fick som order att lära sitt folk om talet sju och dess helighet. Denna teori förklarar då varför talet sju är återkommande inte bara i de abrahamitiska religionerna utan i olika tidsepoker genom historien.

Författaren till detta arbete menar att ur ett vetenskapligt perspektiv så kan inte denna teori vara en utgångspunkt, inte för att mena att Darwins teori är mer korrekt än en annan teori då båda i slutändan enbart är teorier utan tillräckligt mycket evidens för att mena att människan härstammar från apan och heller inte för att mena att människan mystiskt skapades av lera. Nedan är exempel på verser som redovisats i undersökningsdelen ur de tre olika religionerna.

Gamla testamentet:

Den sjunde dagen hade Gud fullbordat sitt verk, och han vilade på den sjunde dagen efter allt han hade gjort. Gud välsignade den sjunde dagen och gjorde den till en helig dag, ty på den dagen vilade Gud sedan han utfört sitt skapelseverk (Genesis 2:2-3).

Nya testamentet:

Då kom Petrus fram till honom och sade: ”Herre, hur många gånger skall min broder kunna göra orätt mot mig och ändå få förlåtelse av mig? Så mycket som sju gånger?” Jesus svarade: ”Jag säger dig: inte sju gånger utan sjuttiosju gånger (Matt 18:21-22).

Islam:

GUD ÄR Den som har skapat sju himlar och lika många jordar och genom dem alla strömmar [oupphörligt] Hans vilja. Detta för att ni skall veta att Gud har allt i Sin makt och att Gud omfattar allt med Sin kunskap (65:12).

I första citatet ur den första moseboken talas det om hur lång tid det tog för Gud att skapa världen. Sex dagar av skapande och den sjunde en vilodag. En liknande berättelse finnes i Koranen där Allah skapade sju himlar och lika många jordar. Vidare i Koranen berättas det om antalet dagar Allah skapade världen i vilket är sex. I Koranens version var den sjunde dagen ingen vilodag då en allsmäktig Gud enligt islam behöver ingen vila. Den sjunde dagen var istället då Allah drog sig över sin tron, därmed fullföljde skapelsen av världen. Som tidigare presenterat i undersökningen så kan talet sju anses vara ett tal av måtta. Om man skall utgå från den tesen i samband med tron på att profetiorna fanns redan vid skapelsen av första människan så kan det innebära att kunskapen om måtta redovisats av de tidiga profeterna till folket och skapade därmed diskursen gällande måtta i förhållande till Guds skapelse. Det andra citatet ur kristendomen är en dialog mellan Jesus och Petrus där Petrus frågar hur många gånger han skall behöva förlåta en broder, hans fråga baseras på huruvida en skall förlåta upp till sju som enligt denna tes är måttligt. Jesus överskrider måttligheten med sitt svar genom att säga att man skall förlåta en broder sjuttiosju gånger.

Vi kan tydligt se hur de tre verserna influerats av talet sju och baseras därmed på varandra vilket leder oss tillbaka till idén om att texter influeras av varandra. Så som andra delar i Bibeln har tydliga inslag av exempelvis Gilgamesheposet i berättelsen om Noas ark (Kjersén Edman, 2011, s.65). Sannolikheten är då stor att någon tidigare text om talet sju har influerat andra texter och därmed den bibliska texten.

Diskursen om talet sju har funnits sen innan det antika Grekland samt antika Egypten. Skall man utgå från en vetenskaplig utgångspunkt som menar att det inte finns tillräckligt med evidens för att mena att dessa historiska karaktärer som Abraham, Moses, Jesus och så vidare har funnits så finner man inga klara förklaringar till varför talet sju i de flesta historiska tidsepoker har helighållits.

Manifest intertextualitet menar att vissa texter uppenbart bygger på andra texter. Om man skall utgå från den tesen så bygger Koranen och de muslimska traditionerna på Nya testamentet och Gamla testamentet samt en del av dess traditioner. Intertextualitet bygger på att ingen text kan påbörjas om igen från början och därmed måste det Gamla testamentet bygga på tidigare texter. Vilka dessa tidigare texter är presenteras inte i detta arbete då arbetet avgränsar sig till de tre abrahamitiska religionerna. Skall man utgå från innehållet i de religiösa skrifterna så kan man läsa om tidigare profeter som kan ha varit en del i denna intertextuella kedjan. Det finns säkert andra historiska texter som kan ha spelat stor roll till bildandet av dessa skrifter.

8 Slutsatser & resultat

Genom undersökningen samt analysen har två olika resultat visat sig. Det ena resultatet bygger enbart på en teori som författaren till detta arbete kommit fram till genom att studera de nämnda verserna i undersökningsdelen. Den andra slutsatsen är baserad på analysen av verserna som lyftes fram i arbetet.

8.1 Mått

Den första slutsatsen handlar om mått i skapelseberättelsen som satte grunden för resterande skeden i den bibliska historien samt islams version av skapelseberättelsen. Gud skapade enligt de tre abrahamitiska religionerna världen på sex dagar (Genesis 2:2-3). Enligt den bibliska berättelsen vilade Gud på den sjunde dagen och enligt islam så steg Gud över sin tron den sjunde dagen.

Den bibliska berättelsen menar att Gud då välsignade den sjunde dagen då skapelsen var fullbordad. De bibliska verser ur det Gamla testamentet som presenterats i undersökningen handlar om förlåtelse, hämnd eller antal dagar det tog för en karaktär att utföra en viss handling. Utöver det så används talet sju för att beskriva mängder ting, personer eller storleken på någonting som exempelvis vattennivån i berättelsen om Noas ark i Gamla testamentet (Genesis 7:20). Om man skall utgå från måttlighet enligt de verserna så är talet sju gränsen mellan för mycket och för lite.

Noa skickade ut en fågel ur arken och väntade sedan sju dagar för att skicka ut den igen och sedan sju dagar till (Genesis 8:1-4). Anledningen till att talet sju symboliserar mått kan bero på att Gud välsignade den sjunde dagen vilket ledde till att de individer som nämns i Bibeln agerade måttligt i förhållande till siffran sju. Om en skall utgå från

denna teori så innebär detta att talet sju varit av betydelse redan från begynnelsen. Enligt de abrahamitiska religionerna skapades den första människan av den Gud som alla sändebud som beskrivs i Bibeln och Koranen talat om.

Detta kan förklara hur det kommer sig att kulturer med andra trosuppfattningar helighöll talet sju på olika vis (Lodén, 1968, ss.34-35). Det som dock inte går att förklaras utifrån teorin kring måtta är varför en allsmäktig Gud valde att skapa världen på just sex dagar och vila/stiga över tronen den sjunde dagen. Det kan dock även förklara hur det kommer sig att så mycket i värden, allt från elektroner till en flickas liv är baserade på talet sju. Som tidigare nämnt i bakgrundsdelen så var talet sju av stor betydelse i tidig kinesisk läkarkonst där en flicka vid sju månader får mjölkttänder och tappar dem vid sjuårsåldern. När hon är 14 år ($7*2$) öppnas den mörka vägen i tillvaron (Yin) upp och flickan är då i puberteten. När kvinnan uppnår åldern 49 ($7*7$) så sätts klimakteriet in. Detta är enligt den moderna läkarkonsten ytterst relevant (Schimmel & Endres, 1993, s.129).

8.2 Intertextuell kedja

Ovanstående leder oss in i nästa slutsats som är baserad på intertextualitet. Som tidigare presenterats i analysdelen så kan sådana religiösa skrifter vara en del av det som kallas för en intertextuell kedja vilket innebär att en skrift som Koranen har införlivat olika element ur Bibeln, Nya testamentet ur det Gamla och så vidare (Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.77).

Detta innebär att om i de absolut tidigaste texterna som handlar om Gud och skapelseberättelsen skrivits någonting gällande talet sju som något viktigt element i skapelsen så kanske den idén har införlivats i senare texter och bildat den oklarheten kring varför talet sju anses vara heligt. Om så är fallet kan den mystiska matematiska ordningen av talet sju i Koranen som presenterats i undersökningen förklaras på så vis att texten baserades på de tidigare idéerna kring det heliga talet sju. Lena Kjersén Edman ger några exempel på texter som kan ha influerat vissa bibliska berättelser samt verser i Koranen. Gilgamesheposet som är mycket äldre än det Gamla testamentet kan ha influerat berättelser i Bibeln och Koranen enligt Edman. Detta innebär alltså att nya karaktärer skapats i dessa religiösa texter, karaktärer vars berättelse influerats av äldre karaktärer (Kjersén Edman, 2011, s.65).

Graham Allen menar att skrift enbart är en intertextualitet av texter som korsar och neutraliserar varandra genom att de utformas efter den tid och kultur de befinner sig i och

genom sättet folk talar och skriver. Texterna är enligt Allen inte separerade från varandra oavsett om de är individuella eller inte då de grundar sig i tidens kultur och sociala struktur, därmed har de samma grund (Allen, 2000, s.36).

Det Gamla testamentet är mycket yngre än exempelvis Gilgamesheposet som skrevs för cirka 4000 år sedan i kilskrift på lertavlor. Edman menar i sin text att det finns inslag av Gilgamesheposet i de bibliska berättelserna om exempelvis Noas ark.

Kärleksbeskrivningen mellan gudinnan Inanna och herden Dumutzi är enligt Edman en sådan berättelse som kan ha influerat författarna till Höga visan i Bibeln. Edman menar att sådana texter som Gilgamesheposet och berättelserna om Inanna kan ha influerat den bibliska texten samt Koranen men även andra texter som exempelvis Tusen och en natt (Kjersén Edman, 2011, s.65).

Detta behöver inte nödvändigtvis utesluta muslimernas tankar kring hur texten kom till. Enligt islam så skrevs inte texten av en människa utan verserna sändes av Gud till Muhammed via ängeln Gabriel i form av talad dikt. Dessa dikter samlades av en person efter Muhammeds död i form av skriven text. Muslimer stödjer den idén genom olika verser ur Koranen men även vissa verser ur det Gamla- och Nya testamentet. Exempel på en sådan vers ur Bibeln är Johannesevangeliet kapitel 16 vers 12-14.

Om en skall utgå från att Koranen kom till på det viset muslimer menar så utesluts inte nödvändigtvis idén om att talmystiken i texten är baserad på de tidigare perspektiven på heligheten kring talet sju, i det här fallet har samma Gud som välsignat den sjunde dagen menat att talet sju är av ytterst stor vikt och därmed baserat texterna på det perspektivet vilket ledde till att de religiösa texterna nu ingår i en så kallad intertextuell kedja. Enligt intertextualiteten finns ingen text som inte tillhör den kulturella strukturen som råder då texten författas (Allen, 2000, s.36). Texterna bygger på äldre texter vilket innebär att Koranen bygger på äldre texter som anses vara religiösa, exempelvis det Gamla och Nya testamentet. Detta framgår tydligt i dessa texter då de talar om samma karaktärer, i vissa fall har karaktärerna andra namn och i andra fall samma namn men inte exakt samma berättelse.

Som tidigare nämnts så kan en författare enligt teorin intertextualitet aldrig skriva en text med ord som inte tidigare använts. En författare influeras av den tid, kultur och sociala ordning som råder. Författaren bygger därmed sin text på tidigare texter och författar texten genom influens av sin omständighet och den situation som råder i författarens tid (Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.77).

9 Diskussion

Resultatet delades upp i två delar. Den första delen baserades på undersökningen av de verser ur de religiösa texterna som presenterades. Den andra delen baserades på analysen av dessa verser med utgångspunkt i intertextualitet. Den första delen i resultatet handlar om det författaren i denna studie kallar för måtta. Genom undersökningen av de presenterade verserna kunde författaren dra slutsatsen att talet sju i många fall symboliserade måtta i allt från skapelsen till sättet karaktärerna i de religiösa texterna agerade och talade. Enligt den abrahamitiska skapelseberättelsen skapade Gud världen på sex dagar och enligt den bibliska berättelsen vilade Gud den sjunde dagen och välsignade därmed den sjunde dagen (Genesis 2:2-3). Enligt islam reste sig Gud över de sju himlarna och sin tron den sjunde dagen. Författaren menar att eftersom Gud i berättelsen välsignade den sjunde dagen så blev talet sju en viktig siffra och för resterande karaktärer i Bibeln symboliserade detta tal någon form av medelmåtta. Ett bra exempel på detta är den bibliska versen om hur lång tid det tog innan Noa bestämde sig för att släppa ut duvan ur arken. Han väntade sju dagar sedan släppte han den. När den kom tillbaka väntade han sju dagar igen (Genesis 8:1-4). Att vänta mindre än sju dagar vore enligt författarens teori om måtta för kort tid och att vänta mer vore då för mycket.

Analysen av undersökningen ledde till den andra delen i resultatet. Intertextualitet är det teoretiska perspektiv som analysen utgick ifrån. För detta arbete var den valda metoden passande då den baseras på att undersöka texter och vad som influerar en författare till att skriva. Enligt intertextualitet kan ingen författare skriva en text utan att influeras av andra texter samt den kulturella och sociala ordningen som råder. Detta innebär att alla texter är influerade av andra. Eftersom det råder stora likheter mellan de abrahamitiska texterna så var denna teori ett självklart val. Genom analysen av undersökningen kunde författaren dra slutsatsen om att dessa religiösa texter ingår i en så kallad intertextuell kedja (Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.77). Detta innebär att dessa texter införlivat vissa element ur andra texter och dessa bildar därmed en kedja. Koranen har inslag av Bibeln och den bibliska texten har inslag av mycket äldre berättelser, exempelvis Gilgamesheposet (Kjersén Edman, 2011, s.65). Syftet med denna studie var att undersöka vilken roll siffran sju har i de abrahamitiska religionerna samt att analysera undersökningen utifrån intertextualitet. Syftet är genom denna studie uppfyllt. Frågeställningen om var man kan finna talet sju i de religiösa texterna besvarades i undersökningen. Frågan om vad för betydelse talet sju har besvarades i resultatdelen och

slutligen analyserades undersökningen vilket ledde till att den sista frågeställningen besvarades i resultatet.

10 Avslutning

Denna studie inleddes med information kring sju-dagarscykeln i Egypten och andra historiska platser. Inledningen innehöll inte några resonemang kring varför det skulle vara så, varför människorna på den tiden ansåg att bevarandet av det heliga talet sju var av stor vikt. Undersökningen och analysen i denna studie har funnit två möjliga svar på den frågan. Dessa svar kan självfallet diskuteras utifrån andra perspektiv men studien avgränsades just till intertextualitet och undersökning av sekundärkällor samt de religiösa texterna. Denna studie influerades av tidigare forskning kring talet sju och de religiösa texterna. Det fanns dock ingen tidigare forskning om just detta ämne vilket för skribenten till denna uppsats innebar att bakgrunden för studien bör vara informationsrik för att kunna skapa en god grund till studiens senare avsnitt. Som avslutning på denna studie kan nämnas att siffran sju har en djupare betydelse än vad som redovisats trots att författaren ville finna grunden till varför talet ansågs vara heligt.

10.1 Framtida forskning

Studien fokuserade enbart på talet sju i de abrahamitiska religionerna. Förslag på framtida forskning är att undersöka talet sju i andra trosuppfattningar. Hinduismen och buddhismen är två sådana religioner som kan undersökas då siffran sju ofta visar sig i form av olika symboler. Talet sju i förhållande till astrologin nämndes kort i denna studie. Rigmor Elisabeth Aster Wigs bok om astrologi nämnde den kaldéiska stjärnan som presenterats i bakgrundsdelen (Wig, 1974, s.13). Astrologin är ett sådant ämne som kan undersökas med utgångspunkt i talet sju. Slutligen så bör nämnas att studiens första resultatdel talade om teorin gällande måtta. Djupare studier kring det ämnet bör utföras där undersökaren inte agerar utifrån en specifik mall och behöver därför inte hålla sig till en ram av antal sidor. Den delen av resultatet baserades på att talet sju var av vikt i de abrahamitiska texterna då Gud skapade världen på sex dagar och vilade/reste sig över tronen den sjunde dagen. Studien besvarar dock inte varför en allsmäktig Gud tog sex dagar på sig att skapa världen för att sedan välsigna den sjunde dagen. Begreppet allsmäktig innebär att Gud kunde ha skapat världen som tog sex dagar på enbart en timme. Förslag på framtida forskning är då att undersöka varför Gud bestämde att skapelsen skulle vara färdig just den sjunde dagen.

Referenser

Allen, Graham (2000). *Intertextuality*. London: Routledge

Al-Kaheel, Abduldaem (2006) *The secrets of the number 7: In the Qur'an and Sunnah*. Tillgänglig: <http://kaheel7.com/eng/Book-eng/secrets-number-7-quran.pdf> [2018-11-14]

Bibel 2000: [texterna : *Gamla testamentet, Tillägg till Gamla testamentet - de apokryfa eller deuterokanoniska skrifterna, Nya testamentet* : Bibelkommissionens översättning 1999 / [träsnittsvinjetter: *Kristina Anshelm*]. (2000). Stockholm: Verbum

Harris, Geraldine (1983). *Gudar & faraoner i den egyptiska mytologin*. Stockholm: Askild & Kärnekull

Jung, Carl Gustav (1933). *Modern man in search of a soul*. London: Trubner and Co

Jung, Carl Gustav (2002). *Valda skrifter*. Stockholm: Natur och kultur

Jung, Carl Gustav & Franz, Marie-Louise von (1964). *Man and his symbols*. London: Aldus books in association with W.H. Allen

Kjérsen Edman, Lena (2011). *Böcker som samtalar: intertextualitet, dialog, covers och kärlek*. Lund: BTJ förlag

Koranen. 4., oförändr. uppl. (2003). Stockholm: Wahlström & Widstrand

Lange, Hans Osterfeld (1925). *Egyptiska myter och sagor: med kulturhistorisk inledning*. Stockholm:

Lodén, Lars Olof (1968). *Tid: en bok om tideräkning och kalenderväsen*. Stockholm: Bonnier

Schimmel, Annemarie & Endres, Franz Carl (1993). *The Mystery of Numbers* [Elektronisk resurs]. Oxford University Press

Wig, Rigmor Elisabeth Aster (1974). *Mellan oss och stjärnorna: astrologi för alla*. Stockholm: Bonnier

Winther Jørgensen, Marianne & Phillips, Louise (2000). *Diskursanalys som teori och metod*. Lund: Studentlitteratur

